

INTERVIEW

Gaea Schoeters over *Trofee*
**'Ik verwacht dat mijn lezers naar
adem happen'**

Tekst Anne Versloot
Fotografie Ivan Put

Voor haar ijzingwekkende jachtverhaal *Trofee* kreeg de Vlaamse schrijfster Gaea Schoeters vijf sterren in deze gids. Hoe kwam ze op de Afrikaanse steppe terecht? 'Mijn uitgever zei: ik ben blij dat ik niet je moeder ben, maar je uitgever.'

Aanvankelijk denk je nog dat het in *Trofee* gaat om Hunter White, een steenrijke witte Wall Street-wonderboy die op een zwarte neushoorn gaat jagen in een fictief Afrikaans land. Gewoon voor de lol. Zijn laatste dier afvinken op het lijstje van de Big Five. Daarna neemt hij het opgezette exemplaar als trofee mee naar huis.

Alleen gebeurt er halverwege iets waardoor deze thriller een heel andere wending krijgt: Hunter hoort dat er zoiets als een Zesde Grote Prooi bestaat.

Wat die prooi is, zullen we hier niet onthullen. Bloedstollende scènes buitelen daarna over elkaar heen, waarbij het door de trillende lucht en het geluid van huilende hyena's net lijkt alsof je zelf op de Afrikaanse steppe rondloopt. Of beter gezegd: rondrent. Wegleggen kun je het boek dan al niet meer, want de Vlaamse schrijfster Gaea Schoeters schrijft het allemaal ook nog eens heel geloofwaardig en tergend spannend op. Zó spannend dat je je tegelijkertijd begint af te vragen: wie is deze enge vrouw en hoe verzint ze het in 's hemelsnaam?

'Alles wilde ik weten over het Afrikaanse continent, tot in de kleinste details. Daar ben ik een absolute freak in.'

Schoeters lacht zachtjes. Dat is langzaamaan gegroeid, vertelt ze. Een paar jaar terug las ze een artikel over een natuurbeschermingsproject in Pakistan en hoe dat te financieren. 'Dat was het eerste haakje. Zo nu en dan dacht ik er nog aan. Maar verder niets.'

Gevoel, klank en kleur

Totdat ze in 2017 in *National Geographic* een fotoreportage van David Chancellor tegenkwam over Amerikaanse trofeejagers die in hun huiskamers trots poseerden – sommigen met hun geweer op schoot – tussen hun opgezette olifanten, giraffen, buffels, neushoorns, antilopen en ander (bijna uitgestorven) wild.

Geïntrigeerd bekeek ze de portretten. Op een van de foto's zag ze een man, 'type boekhouder', zittend op de leuning van zijn bank. Achter hem een open haard met daarboven de enorme kop van een olifant. 'Maar mijn oog viel plotseling ook op iets anders,' zegt Schoeters, 'dat naast zijn linkerbeen staat. Iets waarvan ik in een flits dacht: dat zál toch niet?'

Gelukkig bleek het geen jachttrofee. Maar zo ontstond wel het idee voor haar avontuur met Hunter. De foto is makkelijk op het internet te vinden, laat Schoeters binnen tien seconden zien. Maar wie zich wil laten verrassen, kan hem natuurlijk beter opzoeken na het lezen van *Trofee*.

Vervolgens is de auteur niet op een uitgebreide safari naar Afrika gegaan. 'Je weet wat ze zeggen: als je ergens drie dagen bent, kun je een boek schrijven, na drie weken een artikel en na drie maanden weet je dat je beter zwijgt.'

Schoeters wilde haar research doen aan de hand van secundaire bronnen. Dat heeft ze maar liefst anderhalf jaar gedaan. 'Alles wilde ik weten over het zuiden van het Afrikaanse continent, in gevoel, klank en kleur, tot in de kleinste details. Daar ben ik een absolute freak in.'

Urenlang keek ze naar natuurdocumentaires. Welke dieren hoorde ze daar op verschillende momenten van de dag? In wat voor soort vegetatie voelt een neushoorn zich het veiligst? Of welke geluiden maakt een groep hyena's als ze een leeuw tegenkomen?

Amateurfilmpjes

Veelzeggend vond Schoeters de vele amateurfilmpjes van jagers die ze op het wereldwijde web tegenkwam. 'Die zijn veel eerlijker. Het beeld is schokkerig, en je ziet ook het gesukkel en de hulpeloosheid.'

Verder verslond ze zo'n beetje alle non-fictie over taal en cultuur van bevolkingsgroepen als de San, en las ze de koloniale jachtromans van Britse en Amerikaanse schrijvers en/of jagers uit de eerste helft van de twintigste eeuw.

Ook de boeken van de Schot John Alexander Hunter (1887-1963). In zijn tijd bezat hij diverse wereldrecords groot wild schieten – in Kenia waren dat alleen al duizend neushoorns – en leidde hij de expeditie die de Ngorongoro-krater in Tanzania toeganke-lijk maakte voor Europese jagers. Schoeters: 'Het is pseudo-antropologische literatuur, waarin geregeld dingen worden benoemd op een manier die nu als problematisch wordt ervaren. De koloniale inslag is overduidelijk: over hoe westerlingen destijds tegen "primitievelingen" aankeken, de dragers die hen vergezelden tijdens hun safari's. Maar tegelijk spreekt J.A. Hunter zijn diepe respect uit voor de natuurkennis van diezelfde "primitievelingen": zijn geweerdgers en gidsen. Die combinatie van denkbeelden heb ik overgeplant naar mijn Hunter White.'

Ultieme krachtmeting

Haar hoofdpersoon, die handelt in financiële illusies, leeft voor de jacht op groot wild. In de ultieme krachtmeting met de natuur voelt hij dat hij leeft. 'Voor hem

Zelf heeft ze niets met jagen.

'Ik ben zo'n type dat muggen vangt in een glas en ze buiten weer vrijlaat.'

is de jacht iets authentieks, mannelijks, bijna een mystieke ervaring. De een neemt het leven van de ander. En Hunter wil ook niet zomaar een beest afknallen. Het moet een machtig dier zijn dat hem net zo goed kan doden.'

Verder koopt hij over de hele wereld stukken land op en betaalt veel geld voor zijn jachtlicentie, waarmee onder meer de opsporing van stropers gefinancierd wordt. Alleen omdat de dieren voor trofeejagers veel geld waard zijn, wordt in de landen waar ze leven moeite gedaan om ze te beschermen. Bovendien denken jagers dat het opofferen van één dier het voortbestaan van de soort garandeert. Een perverse situatie. Zoals recentelijk weer bleek in Zimbabwe. Vanwege de coronacrisis verkopen ze daar nu vergunningen voor het doden van vijfhonderd olifanten aan plezierjagers om daarmee het verlies aan inkomsten uit toerisme te compenseren.

'Het is helaas de harde realiteit,' zegt de schrijfster. 'In veel arme landen met corrupte overheden is trofeejacht wellicht de enige haalbare manier om aan natuurbescherming te doen. Ook Hunter, als exponent van de neoliberale, onaantastbare westerse

wereld, denkt oprecht dat hij een bijdrage aan het wildbeheer levert. Hij voelt zich zelf een ontwikk-ingswerker.'

Toch wilde ze hem niet alleen als slechterik neerzetten. 'Al is het nog zo lastig om je in hem te verplaat-sen, toch wilde ik hem begrijpelijk maken. En in Hunter wil ik laten zien hoe ver wij inmiddels van de natuur en onze instincten staan. Hij gelooft in zijn illu-sie van Afrika. Hoe dat afloopt moet iedereen zelf maar lezen.'

Iets intiems

Schoeters vertelt dat zowel anti-jagers als plezierjagers die haar boek hebben gelezen, er enthousiast over zijn: 'Iedereen krijgt antwoord op zijn of haar vragen.' Daarbij herkenden de jagers zich vooral in Hunter als persoon, vertelt ze. 'In de strijd op leven en dood, de machtsverhouding tussen twee levende wezens. De jacht op een dier heeft iets intiems. Hunter wil het liefst oogcontact met zijn prooi hebben, hij wil gezien zijn, voordat hij het dier doodschiet. En hij voelt er ook oprecht respect voor, zoals veel jagers – dat bleek uit de gesprekken die ik met ze had.'

Aards en primitief

Zelf heeft ze niets met jagen. Hunter is een persoon die ver van haar af staat: 'Ik ben zo'n type dat muggen vangt in een glas en ze buiten weer vrijlaat.'

Maar ze begrijpt dat het voor andere mensen anders kan liggen. 'Veel mensen zijn tegenwoordig bezig zijn met *rewilding*. Ze willen in contact staan met de natuur. Mensen zoeken naar iets aards en pri-mitiefs als tegenwicht voor onze gedigitaliseerde samenleving. Dat zie je ook in België, op dit moment, in coronatijd. Er zijn veel mensen die buitenhuisjes kopen om een eigen stukje groene ruimte om zich heen te hebben.'

Op het omslag van *Trofee* staat dat het boek een roman is. 'Maar ik weet dat ik met dit boek de nachtrust van mijn lezers behoorlijk heb verstoord. Soms zelfs een heel weekend lang. Dus je mag best zeggen dat dit een thriller is.'

Ze had wel verwacht dat haar lezers dikwijls naar adem moeten happen, zegt ze er meteen bij. 'Want toen ik mijn idee voor *Trofee* in twee minuten pitchte bij mijn Nederlandse uitgever en redacteur Annette Portegies, reageerde ze met de gedenkwaardige woorden: ik ben blij dat ik niet je moeder ben, maar je uitgever.' Schoeters kijkt er geamuseerd bij. ⁿ